# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ( πρώτο τμήμα )
14 Νοεμβρίου 1985 *

Στην υπόθεση 219/84,

**Michael Powell,** υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, avenue Circulaire 106, επικουρούμενος και εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, στο πλαίσιο δε της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 91 του κανονισμού διαδικασίας από τον Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Δημήτριο Γκουλούση, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε ο Powell ζητώντας την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 1ης Μαρτίου 1974, περί διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου από 11ης Φεβρουαρίου 1974, και της 31ης Οκτωβρίου 1974, περί μονιμοποιήσεώς του από 11ης Νοεμβρίου 1974, μόνο όμως κατά το μέτρο που με τις αποφάσεις αυτές κατατάσσεται στο βαθμό Α 5,

## ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ( πρώτο τμήμα )

συγκείμενο από τους R. Joliet, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε τις προτάσεις που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

( Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται )

## Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Αυγούστου 1984, ο Michael Powell, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 1ης Μαρτίου 1974, αφενός, περί διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου από 11ης Φεβρουαρίου 1974, και της 31ης Οκτωβρίου 1974, αφετέρου, περί μονιμοποιήσεώς του από 11ης Νοεμβρίου 1974, μόνο όμως κατά το μέτρο που με τις αποφάσεις αυτές κατατασσόταν στο βαθμό Α 5 αντί του βαθμού Α 4.

2 Με δικόγραφο της 11ης Οκτωβρίου 1984, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση περί απαραδέκτου της προσφυγής ζητώντας από το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, να αποφανθεί επί της ενστάσεως αυτής χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την Επιτροπή, η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως, διότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση, εντός της τρίμηνης προθεσμίας που προβλέπει προς τούτο ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, κατά της βλαπτικής γι' αυτόν αποφάσεως, αυτής δηλαδή που αφορά το διορισμό του ως δοκίμου υπαλλήλου, της οποίας έλαβε γνώση στις 19 Μαρτίου 1975 το αργότερο, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε κοινοποίηση της πράξης της μονιμοποιήσεώς του με το βαθμό Α 5.

3 Ο προσφεύγων, με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ισχυρίζεται ότι οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής άρχισαν εκ νέου λόγω νέων πραγματικών περιστατικών που μεσολάβησαν μετά τις 19 Μαρτίου 1975. Μεταξύ των νέων αυτών πραγματικών περιστατικών μνημονεύει την περίσταση ότι μόνο μετά το από 6 Ιανουαρίου 1984 υπηρεσιακό σημείωμα του Morel, γενικού διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως, έμαθε ότι, όταν είχε εφαρμοστεί στην περίπτωσή του η απόφαση της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1973, περί των κριτηρίων που εφαρμόζονται στη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξη κατά την πρόσληψη, είχε ληφθεί υπόψη επαγγελματική πείρα μειωμένη κατά ένα έτος σε σχέση προς την επαγγελματική πείρα 12 ετών και 3 μηνών, την οποία είχε δηλώσει και δικαιολογήσει με πιστοποιητικά. Αυτή δε η πληροφορία επέτρεψε στον προσφεύγοντα να αντιληφθεί για πρώτη φορά ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε κρίνει ότι δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 της προαναφερθείσας απόφασης της 6ης Ιουνίου 1973, κατά το οποίο η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να κατατάξει έναν υποψήφιο στο βαθμό Α 4, αν αυτός έχει 12ετή επαγγελματική πείρα.

4 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973, περί των κριτηρίων που εφαρμόζονται στη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξη κατά την πρόσληψη, και η πρακτική που ακολουθείται κατά την εφαρμογή της έγιναν δημόσια γνωστές, μέσω εγκυκλίου που διανεμήθηκε στο προσωπικό της Επιτροπής, μόλις το Μάρτιο του 1981.

5 Κατά το στοιχείο α ), δεύτερη περίοδος, της παραγράφου 2, που φέρει την επικεφαλίδα « Σταδιοδρομία Α 7/Α 6 », του παραρτήματος II της εγκυκλίου του Μαρτίου 1981, στο οποίο περιγραφόταν η πρακτική που ακολουθείται από την επιτροπή κατατάξεως κατά την εφαρμογή της απόφασης της 6ης Ιουνίου 1973, « στην περίπτωση συντόμου κύκλου πανεπιστημιακών σπουδών, η ενδεχόμενη επαγγελματική πείρα λαμβάνεται υπόψη μόνο μετά το πέρας του τέταρτου έτους από τη συμπλήρωση των σπουδών μέσης εκπαιδεύσεως ».

6 Σχετικώς, έχει σημασία η διαπίστωση ότι η προμνημονευθείσα διάταξη δεν ήταν τέτοια που να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να γνωρίζει ποια κριτήρια πράγματι εφαρμόστηκαν για τον καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου του κατά την πρόσληψή του. Δεδομένου ότι ο Powell είχε προσληφθεί σε θέση της σταδιοδρομίας Α 5/Α 4, δεν μπορούσε να υποθέσει ότι μία διάταξη που αφορά τη σταδιοδρομία Α 7/Α 6 θα είχε κατ' ανάγκη εφαρμογή και στη δική του περίπτωση. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι ο Powell, ο οποίος, όπως άλλωστε προκύπτει από τη βεβαίωση που είναι συνημμένη στο δικόγραφο της προσφυγής του, είχε παρακολουθήσει πανεπιστημιακές σπουδές τετραετούς διαρκείας, δεν είχε κανένα λόγο να υποθέσει, διαβάζοντας την προαναφερθείσα διάταξη, ότι η επαγγελματική του πείρα, η οποία είχε στην πραγματικότητα αρχίσει τέσσερα τουλάχιστον έτη μετά την περάτωση των σπουδών μέσης εκπαιδεύσεως, είχε ληφθεί υπόψη μόνο με αφετηρία κάποιο χρονικό σημείο μεταγενέστερο της πραγματικής της ενάρξεως.

7 Ενόψει της εγκυκλίου του Μαρτίου 1981, ο Powell μπορούσε, επομένως, απλώς να θεωρήσει ότι η βαθμολογική και μισθολογική του κατάταξη είχε γίνει βάσει διακριτικής εκτιμήσεως, την οποία επιτρέπει το άρθρο 3 της απόφασης της 6ης Ιουνίου 1973, εκλαμβάνοντας ότι η επαγγελματική του πείρα διάρκειας 12 ετών και 3 μηνών είχε πλήρως αναγνωριστεί. Αντιθέτως, δεν είχε κανένα λόγο να υποθέτει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε κρίνει ότι δεν συγκέντρωνε την ελάχιστη προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο αυτό.

8 Σε κανένα από τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στη δικογραφία δεν μπορεί να στηριχτεί ο ισχυρισμός ότι ο Powell θα μπορούσε, σε κάποια άλλη ευκαιρία πριν από την ανακοίνωση που του έγινε στις 6 Ιανουαρίου 1984, να αντιληφθεί τη μείωση της επαγγελματικής του πείρας. Η ίδια, άλλωστε, η Επιτροπή δεν υποστήριξε ότι είχε δοθεί τέτοια δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο.

9 Υπ' αυτές, επομένως, τις συνθήκες, πρέπει να συναχθεί ότι οι περιστάσεις που περιήλθαν εις γνώση του Powell με το προαναφερθέν υπηρεσιακό σημείωμα της 6ης Ιανουαρίου 1984 συνιστούν νέο πραγματικό περιστατικό, πρόσφορο για να προκαλέσει την εκ νέου έναρξη των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής. Δεδομένου ότι οι προθεσμίες που άρχισαν εκ νέου από τις 6 Ιανουαρίου 1984 έχουν τηρηθεί, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ( πρώτο τμήμα )

αποφασίζει:

**1 ) Δέχεται τύποις την προσφυγή.**

**2 ) Χωρεί στην εξέταση της ουσίας.**

**3 ) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Joliet Bosco O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Νοεμβρίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

R. Joliet